

Εμπειρία Ζωής Αιμιλίας Δημητρίου Ούτου

Πριν από μερικά χρόνια ζήσαμε ως οικογένεια μια συγκλονιστική και δύσκολη δοκιμασία. Έχουμε με την χάρη του Κυρίου τέσσερα παιδιά και η σύζυγος μου Αιμιλία ήταν έγκυος στο 5^ο μας παιδί. Τις δύο τελευταίες φορές γέννησε με καισαρική, πράγμα που δυσκόλευε ιδιαίτερα την πορεία της τελευταίας εγκυμοσύνης και χρειαζόταν ιδιαίτερη προσοχή, καθόλου βάρη και πιέσεις και αρκετή ξεκούραση μέχρι τέλους. Όμως αυτό ήταν δύσκολο λόγω της πολυτεκνίας.

Ήταν απόγευμα της 24 Μαρτίου 2005 του πατριού ημερολογίου. Εκείνες τις ημέρες η Αιμιλία είχε μπει στον όγδοο μήνα της κυήσεως και είχε ιδιαίτερους πόνους. Ήταν παραμονή του Ευαγγελισμού κατά τις 9 ώρα το βράδυ και με ειδοποιεί εκτάκτως να πάω στο σπίτι γιατί είχε πολύ δυνατούς πόνους.

Ήρθα τρέχοντας στο σπίτι και μου είπε πως ενώ πήγε να σηκώσει ένα από τα παιδιά, ένιωσε κάτι πολύ έντονο μέσα της και την έπιασαν αφόρητοι πόνοι. Πήραμε την γιαντρά της τηλέφωνο και μας είπε να πάμε στο νοσοκομείο. Οι αισθήσεις της λίγο λίγο ατονούσαν και ζαλιζόταν. Ειδοποιήσαμε κάποια συγγενικά μας πρόσωπα να κρατήσουν τα παιδιά και καλέσαμε ασθενοφόρο. Όταν έφθασε το ασθενοφόρο κατέβασαν την Αιμιλία με φορείο. Ξεκινήσαμε στα γρήγορα. Μέσα στο ασθενοφόρο υπέφερε από τους πόνους, τότε ζαλιζότανε και τότε κρύνε. Τα λεπτά που κυλούσαν ήταν κρίσιμα

και η αγωνία στο μεγαλύτερο της βαθμό. Φθάσαμε τελικώς στο νοσοκομείο και ειδοποιήθηκε ταχύτατα η ιατρός της συζύγου μου. Ο Ιατρός εφημερίας που την ανέλαβε (ο κος Δ.) σήμανε συναγερμό στο προσωπικό για το επείγον της κατάστασης, έδινε εντολές για την προετοιμασία του προσωπικού και του χειρουργείου και ζήτησε άμεσα ότι αίμα υπήρχε διαθέσιμο να ανέβει στο χειρουργείο.

Εκείνη την στιγμή ήρθε κλαίγοντας ο υπεύθυνος του γραφείου εισαγωγών του νοσοκομείου, ο οποίος με γνώριζε από τις προηγούμενες γέννες της Αιμιλίας και μου είπε μέσα στα δάκρυα του «Παλλικάρι μου η γυναίκα σου είναι σε πολύ κρίσιμη κατάσταση, παρακάλα τους Αγίους γιατρούς να την πάρεις ζωντανή». Εκείνη την στιγμή ξεκινούσε το φορείο με τη σύζυγό μου με συνοδεία τον ιατρό εφημερίας, ο οποίος μου είπε με πολύ σοβαρότητα : «Φίλε μου το παιδάκι σου μάλλον δεν ζει – ΠΑΜΕ ΜΗΠΩΣ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΟΥ».

Τρέξε Άγιέ μου Ιωάννη...

Ενημερώσαμε με κάποιον γνωστό μας τον πνευματικό μας Πατέρα (τον Σεβ. Μητροπολίτη Ωρωπού και Φυλής κ. Κυπριανό) να προσευχηθεί και να ευλογήσει την δύσκολη κατάσταση της Αιμιλίας. Εκείνη την ώρα είχε ξεκινήσει η Θεία Λειτουργία του Ευαγγελισμού της Παναγίας μας. Ο πνευματικός μας με φανερή συγκίνηση και με δάκρυα στα μάτια προσευχήθηκε θερμά στον Κύριό μας και παρακάλεσε με περισσή θερμότητα τον Άγιο Ιωάννη τον Μαξίμοβιτς στο πρόσωπο του οποίου έχει ιδιαίτερη αγάπη. Του είπα προσευχόμενος «Τρέξε Άγιε μου Ιωάννη να προλάβεις την Αιμιλία και το μωρό».

Η κατάσταση ήταν στα χέρια του ΘΕΟΥ. Περιμένα έξω από την αίθουσα του χειρουργείου. Η ανάγκη μου για προσευχή μέγιστη, οι τύψεις μου ποικίλες, παρακαλούσα το Θεό, την Παναγία και τους Αγίους να παραβλέψουν τα σφάλματα

μου και να τους θεραπεύσουν. Επικαλούμουν την ευχή του πνευματικού μου και παρακαλούσα τον Άγιο Ιωάννη τον Μαξιμοβιτς να κάνει καλά την γυναίκα μου και το παιδί. Οι ώρες περνούσαν δύσκολα. Είχαν έρθει και συγγενικά μας πρόσωπα και ζούσαμε μαζί την αγωνία. Κανείς δεν μπαινόβγαινε στο χειρουργείο, ώσπου κάποιος νοσοκόμος που πήγε να μπει μου είπε «το μωρό σου ανέβηκε στα πρόωρα, αλλά η γυναίκα σου είναι σε κρίσιμη κατάσταση ακόμη». Πήρα μισή χαρά και λίγη ελπίδα μέσα στην αγωνία μου. Αργότερα και ενώ η αγωνία μου είχε ξανάκορυφωθεί μη έχοντας νέα, είδα να βγαίνει από το χειρουργείο ο ιατρός εφημερίας που είχε αναλάβει την Αιμιλία. Τον σταματώ και τον ρωτάω «πώς πήγαμε γιατρέ;» Η απάντηση του ήταν λιτή και περιεκτική « Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ» και χωρίς άλλη κουβέντα κατέβηκε την σκάλα του ορόφου και έφυγε στο γραφείο του. Τότε ηρέμισα πραγματικά.

Κατόπιν η ιατρός της Αιμιλίας με φώναξε στον προθάλαμο του χειρουργείο και είπε «Μου έφερες την σύζυγο σου πεθαμένη»!!!, «Τώρα είναι καλά και εκείνη και το μωρό. Είχε πάθει ρήξη μήτρας, και αποκόλληση πλακούντα, είχε χάσει παρά πολύ αίμα και είναι θαύμα που ζει. Μόλις συνέλθει θα σε φωνάξω να τη δεις, γιατί της χορηγούμε αίμα και οξυγόνο».

Βγαίνοντας από τον προθάλαμο με δάκρυα αγκάλιασα τα αδέρφια μου μεταδίδοντας τους την καλή εξέλιξη της κατάστασης.

Αργότερα με ξανακάλεσε η ιατρός της, «πάμε να δεις την γυναίκα σου» μου είπε.

Πήγαμε κοντά της. Άρχισε να με ρωτάει διαρκώς αν είναι καλά το μωρό. Της είπα «έμαθα (από τον νοσοκόμο) πώς το πήγαν στα πρόωρα και είναι καλά». Τότε μου απάντησε «θα με έχανες σήμερα...».

Δεν είπαμε πολλά, έμεινα μόνο πέντε λεπτά. Ήταν υπό εντατική παρακολούθηση. Η ιατρός της μου είπε ότι θα ανέβει το πρωί στο δωμάτιο της, εάν τα αποτελέσματα των εξετάσεων ήταν ικανοποιητικά. Την χαιρέτισα και βγήκα από το θάλαμο.

Κάντο για τα παιδιά σου ...

Πριν το μεσημέρι της επομένης ανέβασαν την Αιμιλία στο δωμάτιο νοσηλείας. Τότε μου περιέγραψε το εξής συμβάν.

«Όταν μπήκα στο νοσοκομείο ήμουν σε πολύ άσχημη κατάσταση. Σιγά σιγά ένοιωθα να σβήνω. Ενώ με εξέταζαν οι γιατροί η μεγάλη πίεση ήταν στο 6 και ο αιματοκρίτης μου στο 16. Ρώταγα μέσα στη ζάλη μου «*πώς είναι το μωρό;*», όμως κανείς δεν μου έλεγε. Τους είχα ακούσει να λένε πώς δεν το ακούνε καθόλου. Επέμενα να τους ρωτάω και μου λέγανε «άσε το μωρό τώρα κοιτάμε να σώσουμε εσένα». Προσπαθούσαν όλοι μαζί νοσοκόμοι και ιατροί να μου βρουν φλέβα για τον ορό και την νάρκωση, όμως μάταια λόγω της χαμηλής πίεσης μου. Τελικά η αναισθησιολόγος βρήκε τυχαία μία πολύ μικρή φλέβα και ξεκίνησαν να με ετοιμάζουν.

Μπαινοντας στο χειρουργείο ένοιωθα ένα πανικό και τους έβλεπα όλους να τρέχουν γύρω μου. Με ρώταγαν διάφορα ώστε να τους απαντώ για να μην χάσω τις αισθήσεις μου. Κρατιόμουν με δυσκολία. Η πίεση μου είχε φθάσει στο 4 και ο αιματοκρίτης στο 13. Προσπαθούσαν εντατικά να μου

ανεβάσουν την πίεση, ένοιωθα πως έσβηνα, κανείς δεν μου μιλούσε πια, η προσοχή τους είχε στραφεί να με κρατήσουν ζωντανή, όμως δεν άντεχα πλέον άλλο, τους αποχαιρέτισα «παιδιά γεια σας, δεν μπορώ άλλο να σας μιλάω και να κρατήσω τα μάτια μου ανοικτά... εγώ τελείωσα σώστε το παιδί μου» και έκλεισα τα μάτια μου. Δεν ξέρω αν με άκουσαν.

Ένοιωσα τότε ότι δεν ήμουν στο σώμα μου ούτε πάνω στο κρεβάτι, αλλά έβλεπα και άκουγα τους ιατρούς ενώ ήμουν από πάνω τους. Ένας ιατρός φώναξε «την χάνουμε, κάντε την ν' αντιδράσει». Τους φώναξα μα δεν μ' άκουγαν «δεν μπορώ ν' αντιδράσω, σώστε το παιδί εγώ τελείωσα», ο ιατρός επέμενε να τους λέει «κάντε την ν' αντιδράσει την χάνουμε». Ξαναφώναξα «δεν μπορώ ν' αντιδράσω, σώστε το παιδί»... Τότε εκεί που ήμουν ένοιωσα ένα άγγιγμα στο μάγουλο και άκουσα μια ήρεμη φωνή να μου λέει «τι δεν μπορείς, κάντο για τα παιδιά σου». Αμέσως βρέθηκα στο σώμα μου και τα μάτια μου άνοιξαν, και ένοιωθα ότι κάτι μου τα κρατούσε μηχανικά ανοικτά. Ήμουν και πάλι πάνω στο χειρουργικό κρεβάτι. Οι γιατροί φώναξαν «άνοιξε τα μάτια της». Μία νοσοκόμος έβαλε το ακουστικό της στην κοιλιά μου και άκουσε κάποια αντίδραση του μωρού και φώναξε «το άκουσα». Το μωρό που είχαν ξεγράψει από την αρχή είχε έρθει στιγμή για να γεννηθεί.

Σκύβει πάνω μου η αναισθησιολόγος και μου λέει «πάρε μια βαθιά ανάσα μπορεί να σώσουμε και το μωρό». Μου φόρεσε την μάσκα να μου κάνει αναισθησία. Ανέπνευσα με δυσκολία, ναρκώθηκα ... η εγχείρηση είχε ξεκινήσει.

Πήγα γιατρέ και γύρισα...

Ξύπνησα χειρουργημένη υπό στενή παρακολούθηση. Ένας ιατρός μου έπιασε το χέρι και μου είπε : «Μας τρόμαξες, θα πήγαινες στον άλλο κόσμο και θα γύριζες». «Πήγα γιατρέ και γύρισα» του απάντησα. Ιατρός : «Το κατάλαβες ;». του απαντώ : «Εγώ γιατρέ το κατάλαβα, εσείς ;», Ιατρός : «Να ανάψεις μια λαμπάδα σαν το μπόι σου που είσαι ζωντανή γιατί είναι θαύμα που ζεις».

Ο Κύριός μας έκανε το θαύμα του, μας είχε επιστρέψει και τους δύο στη ζωή.

Αυτό το μωρό είναι θαύμα που ζει...

Το επόμενο πρωινό πήγα μόνος μου στο 1^ο επισκεπτήριο του μωρού. Καθώς το κοίταζα ευχαριστούσα τον Θεό για την ευεργεσία που μας έκανε. Με πλησίασε ο παιδίατρος κος Ι. που ήταν στο περιστατικό και είχε αναλάβει το μωρό. «Είστε ο Πατέρας του», με ρώτησε. «Ναι» του απάντησα. «Να πάτε να ανάψετε μια λαμπάδα, είναι θαύμα που ζει, όταν μας το φέρανε ήταν μελανιασμένο και δεν ζούσε. Είπα θα προσπαθήσω δέκα λεπτά και ό,τι γίνει. Του κάναμε μαλάξεις, το διασωληνώσαμε και του χορηγήσαμε οξυγόνο. Όμως μάταια, δεν επανερχόταν, πρέπει να ήταν ώρα σε αυτήν την κατάσταση. Τελευταία μας ελπίδα ήταν να του κάνουμε μια ένεση αδρεναλίνης στην καρδιά. Πριν

την κάνουμε όμως το μωρό επανήλθε. Αυτό το μωρό είναι θαύμα που ζει» επανέλαβε ο ιατρός για μια ακόμη φορά.

Η καλή εξέλιξη της Αιμιλίας...

Ένας από τους ιατρούς που την παρακολουθούσε μου είπε «η πορεία της υγείας της πηγαίνει πολύ καλά. Κάθε άνθρωπος, έχει πάνω του πέντε λίτρα αίμα και η σύζυγος σας είχε χάσει τα τέσσερα. Μπορώ να πω πηγαίνει καλύτερα απ' ό,τι περιμέναμε».

Η ιατρός της, την αγκάλιαζε συνεχώς. «Αυτή την ημέρα δεν θα την ξεχάσω» της έλεγε.

Ποιον Άγιο είχες μαζί σου...

Κατά την έξοδο της Αιμιλίας από το μαιευτήριο, αφού ευχαριστήσουμε την ιατρός της, πήγαμε και στον ιατρό που εφημέρευε και είχε αναλάβει το περιστατικό τον κο Δ.

Περιμέναμε να τελειώσει με τους ασθενείς που εξέταζε και μπήκαμε στον προθάλαμο του γραφείου του. Η ώρα είχε περάσει και δεν θα εξέταζε άλλους. Μόλις μας είδε κοίταξε το ρολόι του. Ήταν φανερό ότι δεν μας γνώρισε. Του λέω : «Γιατρέ ήρθαμε να σε ευχαριστήσουμε». Μας κοίταζε με απορία. Του είπα δείχνοντας την Αιμιλία : «Είναι το έκτακτο περιστατικό της Πέμπτης». Τότε κοιτάζει καλά την Αιμιλία και της λέει «Ποιον Άγιο είχες μαζί σου κοπέλα μου εκείνο το βράδυ». «Μας τρόμαξες όλους, ήμασταν κυριολεκτικά από επάνω σου. Άλλος να προσπαθεί να σου ανεβάσει τη πίεση και άλλος να σε εξετάζει. Είναι θαύμα που ζεις και εσύ και το μωρό σου».

Επιβεβαιώνονταν ξανά και ξανά από διαφορετικούς ιατρούς η άμεση και ζωτική παρέμβαση του Θεού στην εξέλιξη της υγείας της Αιμιλίας και του μωρού.

Καθημερινά επισκεπτόμουν το μωρό κατά τις ώρες που επιτρεπόταν. Λόγω της δύσκολης κατάστασης που είχε περάσει είχε ανάγκη διαρκούς υποστήριξης με οξυγόνο. Οι γιατροί θεωρούσαν την κατάσταση του ακόμη κρίσιμη. Με προτροπή του πνευματικού μας αεροβαπτίσαμε το μωρό. Το ονομάσαμε Ευαγγελία προς τιμή της Παναγίας μας που την ημέρα του Ευαγγελισμού του χάρισε τη ζωή. Όταν ξαναπήγα να το δω την επόμενη ημέρα δεν χρειαζόταν πλέον το οξυγόνο, η κατάσταση του βελτιωνόταν διαρκώς.

Αξιοσέβαστε πνευματικέ μας Πατέρα η ευγνωμοσύνη μας προς το πρόσωπο σας είναι ανέκφραστη. Με τις προσευχές σας στον Κύριο

μας, στην Παναγία μητέρα του, στον Άγιο Ιωάννη τον Μαξίμοβιτς και όλους τους Αγίους που υπεραγαπάτε, βρίσκεται στη ζωή σήμερα η σύζυγος μου και το πέμπτο μας παιδάκι. Σας ευχαριστούμε.

Οικογένεια Δημητρίου Ούτου.

